

освітнього рівня. Саме під час навчання у вищих навчальних закладах системи МВС України, у майбутніх поліцейських закладається в пам'яті високий рівень правосвідомості. Це означає, що ставлення поліцейського до права взагалі особливо залежить від того, як в навчальному закладі будуть готувати курсантів (слухачів), особливо що стосується його науково-педагогічного складу, який покликаний закласти погляди, переживання, уявлення та почуття до минулого, чинного (дійсного, теперішнього) та майбутнього права.

Таким чином, під час навчання майбутніх поліцейських, викладачі повинні донести до курсантів (слухачів) істинне знання, адже правда у кожного своя, а істинна одна, закласти в їх свідомість любов до своєї професії, повагу до права, задля того, щоб вони працюючи в різних практичних підрозділах Національної поліції могли донести цю любов та повагу до пересічних громадян і навіть правопорушників, з подальшим запобіганням вчинення останніми нових правопорушень.

Правосвідомість та правова культура поліцейських повинна бути вищою за правосвідомість та правову культуру пересічних громадян. Лише тоді суспільство і держава зможуть виявити належну довіру до Національної поліції. У такий спосіб, власним прикладом поліцейські зможуть підвищити рівень правової культури населення, а саме змінити ставлення громадян до чинного та бажаного права на краще з метою побудови правової, демократичної та соціальної держави зусиллями всього суспільства.

Одержано 21.04.2017

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ СОЦІАЛЬНИХ ТА ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН
ФАКУЛЬТЕТУ № 2**

УДК 329.001.73(477)

Марина Геннадіївна Драгомирова,

курсант 3 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. екон. наук, доцент Павленко Н. В.

**НЕОБХІДНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ ПАРТІЙНОЇ СИСТЕМИ
УКРАЇНИ**

Важливим чинником успішного розвитку демократичної політичної системи в державі є якісна партійна система. Партії – це високоорганізована форма доступу різних груп людей до важелів державної влади, яка виступає тією ланкою, що забезпечує зв'язок між державою та громадянським суспільством. Якщо цей зв'язок слабшає або розвивається демократія ризикує перетворитися на авторитаризм.

За даними соціологічних опитувань Центру Разумкова, 72 % громадян вважають, що українські політичні партії не виконують свої функції. В їх діяльності можна спостерігати багато проблемних моментів, найбільш значущими з яких є наступні:

1) українські партії не є доктринальними, вони не мають чітко визначеної ідеологічної спрямованості та обумовлених нею цілей та програм діяльності. Скоріше вони схожі на політичні проекти, створені під конкретних лідерів, тому, як правило, партії припиняють активну діяльність, щойно їх лідер втрачає політичний вплив;

2) більшість політичних партій не має регіональних осередків і не зацікавлена у їх розвитку, оскільки партії орієнтовані на своїх лідерів, а не на виборців. Робота з населенням здійснюється лише під час передвиборчої кампанії;

3) в українських партіях практично відсутня вертикальна мобільність, що гальмує оновлення політичних еліт. Тому місцеві лідери партій часто зацікавлені у створенні власних проектів. Це призвело до появи занадто великої кількості партій (349), причому майже половина з них з'явилася за останні три роки. При реєстрації нерідко використовуються фіктивні списки виборців, у яких одні й ті ж самі особи регулярно підтримують створення різних політичних партій. Велика кількість партій робить їх нечисленними і слабкими, а також дезорієнтує електорат під час виборів.

Зазначені проблеми партійної системи негативно впливають на функціонування всієї політичної системи України в цілому і потребують негайного вирішення. Політичні партії мають стати ідеологічними, всеукраїнськими із чітким членством. Для цього необхідно внести наступні зміни до законодавства, що регулює діяльність політичних партій:

1) при реєстрації політичної партії замість збору підписів запровадити умову щодо наявності у партії регіональних осередків або ж певної кількості членів;

2) визначити чіткий перелік статей, на які політичні партії можуть витрачати кошти, що виділяються їм з Державного бюджету;

3) заборонити політичну рекламу за бюджетні кошти;

4) дозволити партіям розвивати власні ЗМІ;

5) запровадити механізми внутрішньопартійної демократії для того, щоб члени партії мали змогу впливати на рішення центрального апарату;

6) передбачити створення при партіях аналітичних центрів, які б перевели їх діяльність у більш змістовну площину;

7) прийняти закон про лобізм, який би ввів цей вид політичної діяльності у правові рамки та зробив би недоцільним купування політичних партій великим бізнесом.

Вказані зміни, на нашу думку, сприятимуть оздоровленню партійної системи та укріпленню зв'язку політичних партій не тільки з власними членами, але і з виборцями. Але вони мають сенс лише при одночасному оновленні ви-

борчого законодавства, яке повинно підвищити ступінь політичної відповідальності партій перед виборцями.

Одержано 21.04.2017

УДК 316:628

Денис Романович Вербицький,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. соціол. наук Бобро Н. В.

ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД – ШЛЯХ ДО МАЙБУТНЬОЇ ПРОФЕСІЇ

Час навчання курсанта у вузі – не лише можливість набуття ним знань, умінь, навичок щодо подальшої професійної діяльності, але й період становлення його особистості як майбутнього професіонала-поліцейського, тобто період соціально-професійної самоідентифікації. Це є дуже важливим, оскільки, за словами відомого фахівця в галузі проблем ідентичності та ідентифікації В. Болотової, ідентифікація – ототожнення себе з професійною діяльністю й професійною групою, а також прийняття та включення у свій власний внутрішній світ норм, цінностей, зразків поведінки, який формується під впливом як індивідуальних якостей особистості, так і соціальних чинників. На рівні самосвідомості формується ототожнення чи відчуження себе в межах копіювання (або відторгнення) поведінки інших людей, в першу чергу, тих, що входять до групи, референтної для даної особистості. В результаті індивіди не просто займають певні «позиції», вони вступають у володіння деякими можливостями та благами, притаманними даному статусу, починають користуватися ними. Ця теза набуває особливого значення саме для професійної самоідентифікації Національної поліції.

Для курсанта процес формування адекватного сприймання майбутньої професії, мотивації до фахової діяльності, розвиток особистісних якостей, безпосередньо пов'язаний з навчанням у вищому навчальному закладі.

Протягом періоду навчання у курсантів відбуваються суттєві зміни у ставленні до обраної професії. Починаючи з першого курсу і з кожним наступним роком навчання у них укріплюється позитивне ставлення до майбутньої професії та формується прагнення працювати за фахом. Суб'єктами впливу на курсантів є куратори груп, викладачі та адміністрація вищого навчального закладу (деканати, ректорат). Саме вони є шляхом не тільки безпосередньо учбової діяльності, але й організаційної, роз'яснювальної роботи та здійснення контролюючої функції, створюють умови для успішного прилаштування вчорашніх абітурієнтів до курсантського життя.

Важливе завдання вищого закладу полягає у забезпеченні умов ефективної первинної професіоналізації курсантів та запобіганні виникнення й поширення явища професійної маргіналізації майбутніх спеціалістів. Одним із